

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 4. Cur, & quomodo diuersi in Ecclesia sint homines?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

IV.
 CVR, ET
 QVAM DIVER-
 SI IN ECCLE-
 SIA SINT HO-
 MINES?
 Matth. 13.
 Matth. 3.
 S. Augustin.
 lib. 1. de ciuit.
 cap. 35.

Verè Ecclesia similis est sagenæ missæ in mare, ex omni gene-
 re piscium congreganti, & velut area, in qua non modò triticum,
 congregandum in horreum, sed etiam paleæ comburendæ igni in-
 extinguibili reperiuntur. *Perplexæ sunt istæ duæ ciuitates, in hoc secu-
 lo, inuicemq; permixtæ,* ait S. Augustinus, *donec ultimo iudicio diri-
 mantur.* Hac ratione sunt qui curent, & qui curentur; monendi, &
 monitores. Hinc frater ille minor annis, maior pietate, quoties se
 se offerebat occasio opportuna, suauius verbis monebat alterum,
 vt tandem ad se rediret, turpes illecebras desereret, Spiritum S. per
 se loquentem non contemneret. Sed lapidi loquebatur. Erimue-
 rò, quasi iaculum in rupem vibrasset, ita, pro fraterna correptio-
 ne, conuitia resiliebant. Iussit enim eum suas res agere, non cu-
 rare alienas: non moris esse dictitans, vt minor maiorem instruat;
 discipuli proinde ad eum, non magistri partes pertinere. Quàm
 sapienter ille, *Sape ego,* inquit, *audiui, eum primum esse virum, qui*
ipse consulat, quid in rem sit. Secundum eum, qui bene monenti obediat.
Qui nec ipse consulere, nec alteri parere scit, eum extremi ingenij esse.
 Huius generis haud paucos videas mortales, qui cum ipsi ob men-
 tis inopiam, nequeant dispicere, quid factò sit opus, dictu tamen
 mirum, quàm sint præfracti, quamque non admittant alienum
 consilium, videlicet asinum illum referentes Horatianum, qui cum
 nec viam nosset, nec duci pareret, in rupem præceps datus est. Ta-
 lis erat iste adolescens, vecors sibi, & ad fratris vocem rupe durior.
 Sua igitur via, immo in nouaculæ acie pergens miser, otio se se de-
 debat, domi parietes, foris plateas omnes circuiens; illic fenestras,
 hic viarum strata terens. Neque enim lectio illum delectabat libro-
 rum; neque scriptio detinebat, aut iucundarum annotatio historia-
 rum. Vagari, non studere, mens erat: aut, si quando, temporis
 fallendi gratia, libellum in manus sumebat, inutilem sumebat, aut
 curiosum; sæpius etiam perniciosum. Si quis ab eo, quid libri lege-
 ret, petijset, solos poterat Ouidios, Amadisios, & alios eiusdem
 farinae authores nominare. Subtilia speculari, non esse nobilium
 dicebat. Si quando, præ otij ipsius tædio, aliquid agere incipiebat,
 rebus solebat se inanissimis occupare. Fenestras frangere; rumpe-
 re ianuas; euertere lecticas, aut destruere arcas; vt optarent alij il-
 lum otiosum potiùs esse, quàm negotiosum, Quanquam ipse sponte
 sua

sua erat laboris fugitans, nullaq; re seria occupabatur; idque vnum videbatur maxime curare, vt curaret nihil; habebatque promptas excusationes, vt se à negotijs subduceret. Manè in multam lucem dormiebat; à prandio, crapula dominante, somnum captabat, per multas horas, nisi eum ludi, vel socij excitauissent. Nimirum, nomine lassitudinis, multa sibi permittebat; cum tamen nulla re, nisi desidia, lassaretur. Vnde cedens tædio tristitiæque, animum nonnunquam nimis abiciebat atque contrahebat. Hinc & res diuinas, neque suo tempore, neque suo loco, neque suo ordine tractabat. Inspidum illi erat, quidquid de Deo, deque salute sua, audire cogere-
 retur. Sæpe illi frater, sæpe alij dicebant: *Usquequo piger, dormies, quando surges è somno tuo?* Sed ille stupidum se se ad omnes interiores, & exteriores virtutum impulsus exhibebat: totus à pœnitentia alienus, licet quotidie faceret pœnitenda. Nam ex hac acedia, seu adeò graui, ad exercendas pias actiones, ad salutem necessarias, tædio, nascebatur incredibilis malitia, rancor, pusillanimitas, desperatio & torpor, circa præcepta, mentisque in illicita quæque effusio. Ita peccati mancipium, hostis virtutum, nihil agebat vnquã, quod vitã æternã, semper quod æternã pœnã dignum esset; nec sibi, nec alijs utilis; in quo nullus labor, nulla cura, nulla industria fuit, sed quidam perennis exitij fons, lerna & scaturigo malorum, vno verbo, confluges quædã vitiorum, & mali commatis homo, publicumque dedecus erat, & *Cerite cera dignus.*

Hæc videns frater, identidem conabatur sanare; sed tanquam Bœoticam cantilenam afferret, aut velut loquax talpa identidem repulsus, verba gemitu lacrymisque terminauit. Non fatigatur labore charitas; vnum ex alio suscipit, vt semper operetur. Quamobrem, quod sanctus iste iuuenis à fratre non obtinuit sermone, precibus conatus est impetrare à Deo; quem assidue precatus est, vt tandem aliquando saxeam seductissimi fratris pectus dignaretur emollire; ne & se perditum iret voluptate, & alios exemplo. Impulit eum ad impensius precandum, quod videret, à fratre suo, tot seduci adolescentes, se autem vnum fratrem non posse reducere in viam; quo resipiscente, si alij illius commilitones non vnã resipiscerent, saltem complures adhuc integri, non de nouo corrumpentur. Instat ergo quotidie apud SS, Trinitatem, nunc Patri suppli-

Prou. 6. 9.

S. Damasc.
lib. 2. c. 14.S. Greg. lib. 6.
in 1. Reg. c. 14.V.
FRATERNAR
ORATIONIS
MODVS, ET
PETITIO.

Y

eans;